

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EN İYİ
ONLINE
SİNEMA
DERGİSİ

ETHAN HUNT'IN 'HAYALET' SERÜVENİ
GÖREVİMİZ TEHLİKE 4

DREAMWORKS

KUNG FU PANDA 2

ŞİMDİ

DVD, VCD VE BLU-RAY'DE

tiglon Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kung Fu Panda 2 TM & © 2011 DreamWorks Animation LLC. Tüm Hakları Saklıdır. DREAMWORKS HOME ENTERTAINMENT

'EMEK' İÇİN YÜRÜYELİM, İSYANIMIZLA BİRLİKTE...

ARKA PENCERE'NİN GEÇEN SAYISINDA OLAN ÖZYURT'UN KALEMİNDEN OKUDUĞUMUZ "EMEK İLE İLGİLİ bilmediğimiz ne kadar çok gerçek varmış!" başlıklı ESRAR PERDESİ, bir binanın ötesinde artık tam anlamıyla bir 'simge' haline gelen Emek Sineması'nın yıkıma doğru ivmelenen 20 yıllık serüvenini ilk adımından itibaren anlatıyordu bize. Olkan Özyurt, her aşamasını yakından takip ettiği bu serüveni kişiler ve kurumları deşifre ederek sunarken, sinemaseverleri de 'kiş uykusu'ndan uyandırma görevi üstleniyordu.

Bundan bir hafta kadar önce Atilla Dorsay'ın "Emek yoksa ben de yokum!" başlıklı yazısıysa beklenen etkiyi yapmıştı. SİYAD'ın Onursal Başkanı, yıkım gerçekleştiği takdirde gazetesindeki yazılarını sonlandıracağını dile getiriyordu bu makalesinde. Ardından diğer gazetelerin ve televizyonların da devreye girmesiyle 'ses getiren' bir söyleme dönüştü bu.

Dorsay'ın çıkışından birkaç gün önce SİYAD'ın (Sinema Yazarları Derneği) "Emek'i yıktırmayacağız!" başlıklı bildirisi ise 'isyan' fitilini ateşleyen hamle olmuştu. Dernek, Emek'in yıkımı karşısındaki tavrını net biçimde ortaya koyduğu bildiriyle bu konuda eğilip bükülmeyeceğinin işaretlerini veriyordu.

Mimarlık eğitimi görmüş sinema yazarı Uğur Vardan'ın 19 Aralık tarihli Radikal gazetesindeki yazısıysa işin bir başka boyutuna dikkat çekti. "Muhafazakarlığın böylesi" başlıklı makale, 'muhafazakar' olduğu iddiası taşıyan AKP yöneticilerinin 'yapı boyutunda eski'yi muhafaza etmek için aynı 'işta' taşımadıklarını söylüyordu. Yazısını şöyle bitiriyordu Vardan: "Emek'i tarihe gömecek zihniyet, politik görüş, inşaat şirketi, mimar, mühendis, siyasetçi, bakan fark etmez... Onca insanın eli, hem bu dünyada hem de öteki tarafta iki yakanızda olacak, bilirsiniz..."

Vardan'ın yazısından bir gün sonra Milliyet gazetesinde sinema yazarı Nil Kural imzasıyla yayımlanan soruşturmayla durumu uluslararası bir boyuta taşıyordu. Kural, başta FIPRESCI (Uluslararası Film Eleştirmenleri Birliği) Başkanı Jean Roy olmak üzere birçok sinema insanından aldığı görüşlerle, Emek'in neden yıkılmaması gerektiğine dikkat çekiyordu bu haberde. Hintli yönetmen, yazar, festival yöneticisi Madhu Eravankara'nın tespitiyle fazlasıyla dikkat çekiciydi: "Benim için Emek, sinemaların Ayasofya'sıdır. Gelecek nesiller için saklanması gerekir."

Tüm bu yazılar ve görüşlere eklenebilecek birçok örnek daha var tabii. Her birinin Emek'i bir 'simge' olarak gördüğü ve yıkılmasının bir dönemi kapatacağını işaret ettiği söylenebilir rahatlıkla...

Bu 'katliam'ın yaşanmaması için hâlâ hem bireysel hem de kurumsal anlamda denenecek hamlelere sahip olduğumuz bilinciyle, yarın (24 Aralık 2011 Cumartesi) 16.00'da Taksim'deki yerimizi alacağız. İstanbul Kültür Sanat Varyetesi imzalı yürüyüş çağrısında şöyle deniyor: "24 Aralık Cumartesi günü saat 16.00'da Taksim Meydanı'nda buluşuyor, Emek Sineması'nın önüne yürüyerek basın açıklamamızı okuyoruz. Sonrasında ise müzik dinleyerek, sohbet ederek, sessiz sinema oynayarak Emek Sineması'nın önünde sabahlıyoruz. Çadırınızı, uyku tulumunuzu, battaniyenizi, çayınızı, kahvenizi ve isyanınızı alın, gelin!"

Arka Pencere'ciler olarak biz orada olacağız, isyanımızla birlikte... Sizleri de bekleriz! Emek'siz bir eksik kalacağımız gibi, siz olmadan da bir eksikiz, bilirsiniz! [\[1\]](#)

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemazer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM:** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA:** BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, KEMAL EKİN AYSEL, OLAN ÖZYURT, EVRİM KAYA, ERMAN ATA UNCÜ, SELİN SEVİNC

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Görevimiz Tehlike 4 (Mission: Impossible – Ghost Protocol); Labirent; Nar; Katil Köpek Balığı (Shark Night); Ünye De Fatsa Arası.

17 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

18 TRENDEKİ YABANCI

Geçen hafta ölen Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti lideri Kim Jong-Il'in "Sinema Sanatı Üzerine" adlı kitabı hakkında...

20 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Billy Wilder, James M. Cain'in romanını Raymond Chandler yardımıyla bir kara film başyapıtına dönüştürüyor: "Çifte Tazminat" (Double Indemnity).

22 ÖLÜM KARARI

'Denizden gelen korku' motifini en iyi işleyen yapımlar arasındaki gezintimizin 11 'irkiltici' durağına hoş geldiniz!

26 AİLE OYUNU

Patrondan Kurtulma Sanatı (Horrible Bosses); Yaşam Şifresi (Source Code); İmkansızın Şarkısı (Noruwei No Mori); Aşk Ve Küller (Blue Valentine).

32 SAPIK

Arka Pencere facebook Anketleri-3; Antrakt Sinema Matineleri; "Gelecek Uzun Sürer"e FIPRESCI ödülü; Çöpte Dostoyevski Buldum; Jack The Giant Killer.

GÖREVİMİZ TEHLİKE 4

ORİJİNAL ADI Mission: Impossible

- Ghost Protocol

YÖNETMEN Brad Bird

OYUNCULAR Tom Cruise,

Paula Patton, Jeremy Renner,

Simon Pegg, Michael Nyqvist,

Josh Holloway, Vladimir Mashkov

YAPIM 2011 ABD

SÜRE 133 dk.

DAĞITIM UIP

TOM CRUISE VE PARAMOUNT'UN "GÖREVİMİZ TEHLİKE" DİZİSİNİ BEYAZPERDEYE uyarlamaktaki inadı 1996'da bir Brian De Palma filmi olarak tezahür ettiğinde sektör hayli şaşırılmıştı. De Palma gibi sistem dışı bir yönetmenin nasıl olup da bir 'blockbuster' çektiği merak konusu olmuştu. De Palma kendi sinemasından ödün vermeyerek, iki usta senaristin elinden geçmiş (Steve Zaillian ve David Koepp) bir senaryoyu filmleştirmişti. Kendi kimliğinin peşine düşmüş bir ajan hikayesini son derece stilize ve alt metinlerle süslü bir üslupla karşımıza çıkarmayı başarmıştı. Ne de olsa Brian De Palma'dan bahsediyoruz.

Tom Cruise her filmi, kendi tarzını getirirken seriyi zarar vermeyecek, onu geliştirecek bir yönetmene emanet etmek istiyordu ve ikinci filme John Woo'yu getirdi. Woo'nun filmi yönetmenin bütün alametifarikalarını bir araya getiren (güvercinler, karşılıklı doğrultulan silahlar, ağır çekim dramatik aksiyon sahneleri vs.) aksiyon ustasının bütün filmlerindeki trükleri tek bir filme tikiştirdiği bir film olmuştu.

Üçüncü film televizyon dünyasının harika çocuğu J.J. Abrams'a emanet edilmişti... Abrams'ın heyecanlı bir genç çocuk yaklaşımı işe de yaradı. Üçüncü film sinema deneyimi de olan dizi yazarlarının elinde Abrams'ın da katkısıyla yazılmıştı. Abrams "Lost" ve "Alias" dizilerinde denediği dinamik modelleri üçüncü filmin sinematografisine eklemişti ve fena da durmamıştı açıkçası. Hikaye içindeki gidiş gelişler, ikinci filmde yapaylaşma tehlikesi gösteren Ethan Hunt'ın yine daha 'insan' bir karaktere doğru çekilmesi üçüncü filmin dikkat çeken özellikleriydi.

Dördüncü filmin en büyük dezavantajı serinin diğer devam filmlerinin de en başta yaşadığı hikaye tedirginliği... İlk filmin sağlam hikayesi, usta bir yönetmenle sihirli bir buluşma gerçekleştiriyordu. İkinci filmde itibaren ajan filmlerinin klişeleri çalışmaya başladı ve ikinci filmde topyekün bir kimyasal savaş başlatacak tehlikeli bir virüs engellendi. Üçüncü filmde sadist

bir silah tüccarının kontrolden çıkmış hırsına karşı savaşıldı. Neyse ki Abrams bu klişe hikayeyi kıvrımlı bir hale getirecek numaralar çekti.

Dördüncü film de hikayesinin azizliğine uğruyor biraz. Tek cümleye indirdiğinizde hikaye sadece şu: "Çıldırılmış bir eski ajan Rusya ile ABD arasında nükleer savaş başlatmak istiyor." Biz aynı hikayeyi defalarca izledik, bir daha izlememiz için Ethan Hunt'ın başaracağı çok değişik şeyler olmalı!

Dördüncü filmin senaristlerinin (Josh Appelbaum ve André Nemec) hiç sinema filmi tecrübelerinin olmaması ve kariyerlerinin sadece televizyon işlerinden ibaret olmasının büyük dezavantajları var. Zaten onlar da önceki üç filmin erdemlerini etüd ederek ve dozunu bir kat arttırarak durumu idare etmeye çalışmışlar. Yine ilk filmde olduğu gibi Ethan Hunt gözden çıkarılmış bir duruma düşüyor. Tek fark içinde Ethan'ın da olduğu sırada Kremlin'in terör saldırısına uğraması nedeniyle bütün IMF'nin (İmkansız Görevler Gücü) ABD tarafından gözden çıkarılmış olması. İkinci filmde olduğu gibi Ethan'ı yine çok yüksek bir yerde asılı, sık sık düşme tehlikesi geçirirken bırakmak... Tek farkı bu yüksek yer dünyanın en büyük gökdeleni olan Burj Halife... Üstelik Cruise gene inatla dublör kullanmıyor... Üçüncü filme oranla daha çok patlama, daha çok lüks araba ve daha çok Simon Pegg'li sahne tasarlanmış mesela...

Yine ilk filmde olduğu gibi Ethan Hunt düşmanına kurduğu tuzakta yem olarak 'sahte' olanı değil 'değerli' ve 'gerçek' olanı kullanıyor. İlk filmde dünya üzerindeki Amerikalı ajanların sahte kimliklerini riske atarken, bu sefer nükleer silah başlıklarının kodlarını düşmanına gerçekten veriyor ve sonra ondan geri almaya çalışıyor. Yani senaristlerin işi kolay olmuş. Yeni kurdukları tek şey Ethan'ın yeni ekibi... Nihayet 'saha'ya inebilen Benji (Pegg), filmin girizgahında öldürülen ajanla gönül bağı olan kadın ajan Carter (Paula Patton) ve analist olarak hikayeye giren Brandt'ten (Jeremy Renner) oluşan yeni ekip belirleyici hatlarıyla arz-ı endam etmişler. Sanki artık

Bütün başarılı aksiyon sahneleri, önümüzdeki yıl 50 yaşına basacak olan Tom Cruise'un aksiyon kahramanı ateşinin hâlâ canlı durduğunu kanıtlayan performansıyla sıkmayan, keyifli ve dinamik bir eğlencelik.

İlk filmini
1996'da izlediğimiz
serinin bu
dördüncü filminde
iyi kariyerli bir
yönetmenle çalışma
gelenegi bozulmamış
yine... Ama...

bunlarla devam edilecekmiş gibi de görölüyor.

Birbirinden değerli animasyon filmlere ("İnanılmaz Aile", "Demir Dev", "Ratatuy") imza atan ve Pixar'ın yaratıcı beyinlerinden biri olan Brad Bird'ün ilk 'live-action' filminde kullandığı bazı önemli silahlar da var. Mesela Ethan'ın gökdelen tırmanışında IMAX kameranın bütün avantajlarını kullanıyor Bird ve filmin en başarılı sahnesine imza atıyor. Bu sahneyle birlikte kum fırtınasının içinde geçen kovalamaca sahnesi ve en baştaki hapisane firarı gibi aksiyon sahnelerinde kamerayı hep Cruise'un çok yakınına yerleştiriyor. Hatta Ethan'ın Moskova'da araba içindeyken geçirdiği suikast sahnesinde onun bakış açısına bile geçiyoruz kısa bir süre...

Bird ilk filmde zaman zaman De Palma'nın da yaptığı gibi bizi Hunt'ın yerine koyup ajan deneyimi yaşamamızı da sağlamaya çalışıyor. Gayet de

başarılı oluyor. Ama Bird'ün elindeki senaryo kıvrımlı ve 'zeki' olmayınca final, haliyle 'ABD topraklarına doğru giden bir nükleer füzeyi engellemeye çalışan kahraman ajanla kötü adam' klişesine saplanıyor.

Bütün başarılı aksiyon sahneleri, Jeremy Renner, Paula Patton, Simon Pegg gibi kendilerini önceki filmleriyle de sevdirmiş oyuncular, önümüzdeki yıl 50 yaşına basacak olan Tom Cruise'un aksiyon kahramanı ateşinin hâlâ canlı durduğunu kanıtlayan performansı ile sıkmayan, keyifli ve dinamik bir eğlencelik "Görevimiz Tehlike 4".

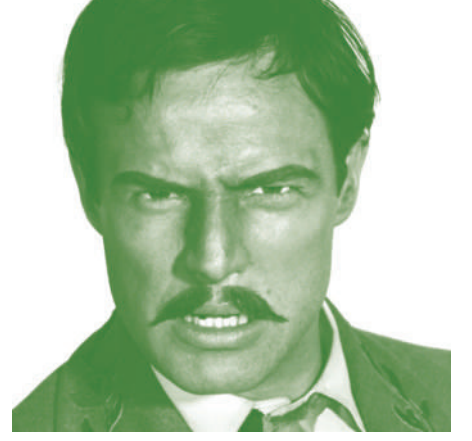

Jeremy Renner filme taze bir yan karakter sokuyor. Brandt insani kaygılar taşıyan, bu yüzden de yeteneklerini bastıran bir ajan.

BMW ve Apple ürünleri gözümüze sokuluyor film boyunca...

"Film çekmek insanın farklı yaşlarda kendi fotoğrafını çekmesi gibi bir şey. Hepsi farklı görünür, ama aslında hepsi aynıdır."

Wong Kar-Wai

altıyazı
AYLIK SİNEMA DERGİSİ

"Sinemayla büyüyenlerin dergisi"
Her ay bayilerde

LABİRENT

H SBC OLAYI OLARAK HATIRLANAN PATLAMALARIN ÜZERİNDEN SEKİZ YIL geçmişken, Tolga Örnek bu olaydan ilhamla yazdığı senaryoyu, "Kaybedenler Kulübü"nden dokuz ay sonra düzgün bir aksiyon örneği olarak karşımıza getirdi.

Tolga Örnek önemsenecek bir yönetmen, çünkü sanat sinemasıyla niteliksiz gişe filmleri arasındaki çizgiye oynuyor. Nitelikli gişe filmleri denebilecek işler peşinde ve Türkiye'deki üretim içinde bu filmlerin daha geniş bir paya sahip olmaması garipsenecek bir durum. İlk iki kurmacası "Devrim Arabaları" ve "Kaybedenler Kulübü" de bu anlamda önemsenecek nitelikli gişe filmleri olmuşlardı. Üçüncü film "Labirent", serinkanlı ve seri bir aksiyon olarak anaakımdaki bir boşluğu doldurmaya niyetleniyor.

Filmin açılışı uluslararası bir köktendinci örgütün İstanbul'da gerçekleştirdiği intihar saldırısı ile. Hemen ardından 'Şirket' diye bilinen doğrudan 'Ulusal Güvenlik Müsteşarlığı'na bağlı gizli bir oluşumun karargahına ve dolayısıyla Timuçin Esen ve Meltem Cumbul'un ortalamasının üstünde bir oyunculukla canlandırdıkları iki ana karakter, Fikret ve Reyhan'a odaklanıyoruz. Onlar içinde bulundukları ekiple beraber Mardin ve Frankfurt'a uzanan bir olaylar ağında İslami cihat peşindeki örgüte engel olmaya çalışırken bir yandan Fikret, Yemen'de bir operasyondan kalan kabuslarla mücadele ediyor, diğer bir yandan da belli ki işi yüzünden yalnız kalmış bir anne olan Reyhan'ın ona duygusal olarak yaklaşmasına tanık oluyoruz. Nihayetinde bu ikili başta olmak üzere Şirket'in çabaları sonucu örgütün uluslararası boyutta ses getirecek kanlı eylemleri engelleniyor ve bedelini ödeyen de yine onlar oluyor.

Olayların fonunda Doğu'nun ve Batı'nın bulunduğu yerdeki İstanbul tehlikelere açık biçimde resmedilmiş ve bir anlamda 'jeopolitik konumu' klišesine uygun bir şekilde kente atfedilen önem onu kendi 11 Eylül'ünü yaşamaya aday bir yer olarak konumlandırmış. Bu yüzden filme hakim olan ilk duygu kendini önemsemekten kaynaklanan bir tedirginlik. Öte yandan İngiliz

istihbarat görevlisinin şahsında cisimleşen Batı tarafından İstanbul'un ve Türkiye'nin yeterince önemsenmiyor olduğu gerçeği seyircinin kaçırmamasına olanak vermeyecek kadar sık vurgulanıyor. Bu da anlaşılmasından kaynaklanan bir yalnızlık ve çaresizlik hissi yaratıyor. Filme hakim olan bu iki duygu iki ana karakterin de içinde bulundukları ruh halini tamamlıyor ki aslında bu ruh hali onları ideal aksiyon filmi kahramanları yapıyor: Dünyanın yaşanılır bir yer olması için ne derece önemli olduklarını bir kendileri, bir de seyirci biliyor. Her an hayatlarını tehlikeye atmalarının mükafatı ise yalnızlık ve travmalar. İki ana karakterin duygusal bir iletişime geçtikleri ilk sahnelerden birinde Reyhan'ın Fikret'e söyledikleri ("Herkesin sırrını, herkesin günahını sen yüklenmiş gibisin") aslında bütün 'arıza' aksiyon karakterleri için söylenebilirdi.

"Labirent", aksiyon türünün basmakalıp öğelerinin çoğunu içeriyor gibi: Geçmişten gelen travmaları ve sorunlu aile yaşamları olan, ilaçlarla ayakta duran, kendini düşünmeyen ama kimseyle de yaranamayan kahramanları var, ancak biraz seyircinin hoşuna gidecek şekilde kurgulanmış bu karakterler bir anti-kahraman olmayacak kadar yumuşaklar. Belki de son dönemde Amerikan aksiyonunun itici güçlerinden olduğundan, televizyon estetiğinden de fazlaca etkilenilmiş.

"New York'ta Beş Minare" de temaların benzerliği üzerinden ister istemez akla geliyor. Daha tempolu, daha ustalıkla bir film var karşımızda ve doğrudan Fikret'in ağzından duyduğumuz Batı eleştirisiyle çelişir mi bilinmez, İslami teröre karşı daha Batılı bir tavır var: Filmi din güzellemesine kıran Kırmızıgül'ün aksine Tolga Örnek sanki "Şeyhlere, İslami örgütlere duyduğumuz önyargı az bile" demek istiyor. Şirket'in kamuflej adı (Ulusal Taşımacılık) da bu bağlamda gözden kaçmıyor.

Mardin, filme adını veren 'labirent' metaforu için biçilmiş kaftan olmuş.

Zayıf halka 'şirket müdürü'nün ihaneti bir yana pişmanlığı hızla geçiştiriliyor, anlaşılabilir.

YÖNETMEN Tolga Örnek

OYUNCULAR Meltem Cumbul, Timuçin Esen, Sarp Akkaya, Rıza Kocaoğlu, Ozan Bilen, Umut Kurt, Erdal Küçükkömürcü, Melike Güner, Yurdaer Okur, Altan Gördüm

YAPIM 2011 Türkiye

SÜRE 123 dk.

DAĞITIM Tiglon (Ekip Film)

"New York'ta Beş Minare" de temaların benzerliği üzerinden ister istemez akla geliyor. Ama burada daha tempolu, daha ustalıkla bir film var.

NAR

SİNEMAMIZDA, İNTİKAM AMAÇLI REHİNE ALMA ÖYKÜLERİNİN SONUNCUSUNU, uçlaştırılmış biçimde de olsa Sinan Çetin'in "Kağıt"ında görmüştük. Bu serüvenlerde intikamcı, eylem anını uzun süre planlar, atacağı her adımı ve ayrıntıları titizlikle hesaplar, belli bir süre önce kendisine ciddi ruhsal acılar yaşatan kişiyi incelikli biçimde kısıvrak yakalar. Sonrasında bize de çok büyük oranda kapalı mekanda gelişen gerilimli bir esaret ilişkisi izlemek düşer. Tabii intikamcının, önceden başına gelen her neyse, o olay gerçekleşene kadar 'normal' biri olması ve sonrasında zıvanadan çıkıp 'kendisinden asla beklenmeyecek' bir işe kalkışmış bulunması halinde süreç tadından yenmez hale gelir. "İntikam soğuk yenmesi gereken bir yemektir!" filmleridir bunlar.

Ümit Ünal'ın Altın Portakal'dan "Jüri özel ödülü değil, jüri özür ödülü verdiler" dediği heykelcikle döndüğü filmi "Nar" da aynen böyle bir öykü anlatıyor. Rehin alınıp ecel terleri döken kişi, "Kağıt"ta da olduğu gibi, bir kadın. "Nar"ın "Kağıt"tan bu aşamadaki en önemli farkı ise intikamcının da kadın olması.

Varoşlardan bir kadın, gecekondu evinin kapısını çekip ağır aksak adımlarla yola düşüyor ve lüks semtteki bir apartman dairesine girerek kendi adaletini arıyor. Kendisi dahil toplam dört kişi, farklı sancıları ve yaşamdan farklı beklentileri olan sıradan dört insan, parçalanmış bir narın taneleri gibi yere saçılıyorlar. Ögle saatlerinde başlayıp karanlık çökene kadar süren sıra dışı öykü, "çarşıdan aldım bir tane..." dercesine, her aşamada 'çoğalıyor'!

Farklı kulvardaki "Anlat İstanbul" ve "Ses" ile bir sendeleme gözüyle baktığımız "Kaptan Feza" ve de kendi adıma sırlarına bir türlü eremediğim "Gölgesizler" bir yana; Ümit Ünal, yönetmenlik yürüyüşünde "9" ve "Ara"dan sonra "Nar"la da ısrarını sürdürüyor, birbirlerine hem çok yakın hem de çok uzak bulunan karakterler aracılığıyla insan ruhunun yaldızını kazıyor, ilginç bir üçleme oluşturuyor. "9", "Ara" ve "Nar"ın karakterlerini gerek tek tek filmler bazında, gerekse toplu olarak

şöyle bir düşünelim; gerçekten ne kadar da çok benziyorlar birbirlerine ve aslında ne denli keskin ayrımlar var. Üstelik üç film de bir 'oda'da geçiyor, bol diyaloga dayanıyor.

"Nar", karakterler hakkında ne söylesek, henüz izlememiş olan Arka Pencere okurlarının keyfini kaçırarak denli şeffaf bir film. Ama gene de karakterlere ve öykünün belkemiğine dair şu kadarını söylemek lazım ki, bir 'yanlışlıklar gerilimi' şeklinde akıp giden, bu yönüyle de insan ruhunun labirentlerine dalmayı başaran, şiddeti ve 'rollerin değişmesi'ni ustalıkla hissettiren bir senaryo ve yönetim çalışması var karşımızda. Ümit Ünal, rahatlıkla tiyatro sahnesinde de aynı dinamizmin sergileneceği öyküler anlatıyor ama bunu beyazperdede sinema sanatının avantajlarını sonuna kadar kullanarak gerçekleştiriyor. Dört kişi arasında (toplam beş oyuncu var) ve yüzde doksanı bir apartman dairesinin salonunda geçen öykünün görsel gücü ne kadar olabilir ki diye soruyorsanız, "Nar"ın merakınızı gidereceğini söyleyebilirim! Kaldı ki bildiğimiz nar da seyredilesi bir meyvedir.

Falcı Asuman rolündeki Serra Yılmaz'ın yemek programındaymışçasına rahat ama son derece ustalıkla bir oyun verdiği "Nar"da Erdem Akakçe yer yer abartıya kaçsa ve İrem Altuğ ne yazık ki çitayı epeyce düşürse de İdil Fırat tek kelimeyle harika. 'Sahneye' biraz geç girdiği de düşünülürse ilk görüldüğü andan itibaren hiç zorlanmadan damgasını vuruyor Fırat ve Serra Yılmaz'la birlikte 'küçük odayı' da perdeyi de dolduruyor.

Claude Chabrol, 1995'te çektiği "Seremoni" (La Cérémonie) için "Son Marksist film!" demişti. Ben o kadar iddialı laf etmeyeyim ama aynı açıdan yaklaşılabilecek olursa Ümit Ünal'ın da 'sınıf mücadelesi'ni sürdürdüğü ve başarılı bir 'bağımsızlık' savaşı verdiği çok rahatlıkla söylenebilir.

'Mannak Noni'yi uzun süre unutamayacaksınız!

'Kapıcı mizahı' yer yer rahatsızlık veriyor, filmin yapısını zedeliyor.

YÖNETMEN Ümit Ünal

OYUNCULAR Serra Yılmaz,

İrem Altuğ, Erdem Akakçe, İdil Fırat

YAPIM 2011 Türkiye

SÜRE 81 dk.

DAĞITIM Medyavizyon (Arti Film)

Farklı sancıları ve farklı beklentileri olan sıradan dört insanın, parçalanmış narın taneleri gibi yere saçıldığı bir dar mekan gerilimi.

KATİL KÖPEK BALIĞI

ORJİNAL ADI Shark Night

YÖNETMEN David R. Ellis

OYUNCULAR Sara Paxton,

Dustin Milligan, Chris Carmack,

Katharine McPhee, Joel David Moore

YAPIM 2011 ABD

SÜRE 91 dk.

DAĞITIM Medyavizyon

Köpekbalıklarının
3D sayesinde
üstümüze gelmesi
dışında özelliği
olmayan bir korku.

3D TEKNOLOJİSİ EN ÇOK KORKU FİLMLERİNE YARADI. GEÇEN seneki insan yiyen pirana balıklarından sonra şimdi de "Jaws"ın yeni nesil akrabalarıyla burun burunayız. 25 milyon dolarlık bütçeye sahip olan "Katil Köpek Balığı" (afişte 'köpekbalığı' ayrı yazılmış), Steven Spielberg'in 1975'ten beri bizi denizden soğutan klasiği "Jaws"ın izinden gidiyor. Yüzlerce türü bulunan köpekbalıklarının birkaçı hariç normalde insan yemediklerini bile bile, jilet gibi dişleri ve ürkütücü görünümleriyle korku sineması için iyi bir malzeme oldukları kesin. Bu filmde ise "Jaws"ın aksine birkaç farklı köpekbalığı türüyle tanışıyoruz.

Bir grup üniversiteli genç, içlerinden Sara'nın doğup büyüdüğü göl kıyısındaki bölgeye dinlenmeye geliyor. Karşılarına çıkan iki tuhaf kasabalı, geçmişte Sara'yla yaşanmış kötü bir anıdan ötürü öfkeli ve bu gençleri köpekbalıklarına yem etmeye başlıyorlar. Zaten köpekbalıklarını denizden göle getirmelerinin asıl sebebi de, insanları balıklara sunarken kamera ya kaydedip bir belgesel kanalına bu görüntüleri

satmaları...

İnsanları parçalayıp yiyen köpekbalıklarının yarattığı dehşetin yanına psikopatları da ekleyerek heyecanı ikiye katlayan film, ne var ki klişelerden paçayı kurtarmıyor. Tek cazip yanı ise 3D teknolojisiyle olan biteni daha gerçekmiş gibi hissettirmesi. Dublör'lükten gelme yönetmen David R. Ellis ise, iki "Son Durak" (The Final Destination) filmi, "Ölüm Hattı" (Cellular), "Katil Yılanlar" (Snakes On A Plane) gibi korku-gerilimlerden edindiği deneyimi, üstüne fazla bir şey eklemeyen bu filmde kullanıyor. Kaldı ki filmin izlenme sebebi olan köpekbalığının saldırı sahneleri de zaten efektçilerin marifeti diyebiliriz.

Kapanış jeneriğinin sonuna kadar kalanları ise oyuncuların seslendirdiği "Sharks Bite" adlı klip bekliyor. [\[2\]](#)

Sevdığı kızı yiyen ve kolunu koparan köpekbalığından intikam alan gencin "Moby Dick"teki Kaptan Ahab'ı çağrıştırması hoş.

Son sahnenin 40 yıllık bir klişeye bağlanması, şayet tutarsa filmin devamının çekileceğini işaret ediyor.

"Emek"çiler vazgeçmez!
86 yıl bu kuyrukta bekledik.
Yine bekleyeceğiz.

siyad
Görsel Yayıncılık ve Danışmanlık

ÜNYE DE FATSA ARASI

YÖNETMEN Esra Alkan
OYUNCULAR Ünyeliler, Fatsalılar,
 Ali Poyrazoğlu, Ferhan Şensoy,
 Ediz Hun, Kadir İnanır
YAPIM 2011 Türkiye
SÜRE 64 dk.
DAĞITIM Nizam Eren İletişim
 (Esra Alkan Film Yapım)

TRT belgesellerini
 hatırlatan film,
 'yavan ve eski'
 bir tat bırakıyor
 damaklarımızda.

BİR DÜZELTME YAPARAK YAZIYA BAŞLARSAK, "ÜNYE DE FATSA ARASI", iddia edildiği gibi Türkiye'de vizyona giren ne ilk belgesel ne de son olacağı benziyor... Filmin, "Oyun", "Gelibolu", "Mustafa", "İki Dil Bir Bavul" hâlâ hatırlanırken, böyle bir iddiayla seyirci karşısına çıkması, ancak dikkat çekme hamlesi olarak açıklanabilir. Aslında böyle bir iddia yerine, filmin kendisinin dikkat çekici olması beklenirdi, ki yönetmen Esra Alkan'a, Ordu'nun iki ilçesi Ünye ve Fatsa arasında yıllara dayanan, yaşam kültürüne de bolca sirayet eden 'tatlı rekabet', dikkat çekici bir belgesel için de iyi bir 'malzeme' sunuyor. Çünkü bu rekabet, bir arada yaşama kültüründen hoşgörüyü, genelde yerel kalan ilçeler arası mücadeleye kadar birçok farklı konuyu anlatmak için iyi bir anahtar olma potansiyeli taşıyor. Ama Alkan, salt Ünyeli ve Fatsalılar arasındaki rekabete odaklanıp, hem birbirlerine ne kadar benzediklerini hem de bunu bir türlü kabul etmemelerinin ortaya çıkardığı, yer yer güldüren 'hoşluğu' izlettiriyor bize. Yönetmen, "Klasik belgesele alışmış otoritelere

ve belgesel film izleyicisine bu çalışmamız yabancı gelebilir" cümlesini sarf etse de film, anlatım ve sinematografik olarak fena halde TRT belgesellerini hatırlatıyor. Hatta kimi görüntülerde, TRT belgesellerinin kadraj ve ışık kullanımı konusundaki özenini bile yakalayamıyor.

Film ilerledikçe, eğer Ünyeli ve Fatsalı değilseniz, bu tatlı rekabetin yansımaları da çekiciliğini yitiriyor. Tam da bu noktada Alkan'ın bulduğu çözüm, Kadir İnanır'dan Ali Poyrazoğlu'na, Ferhan Şensoy'dan Ertuğrul Günay'a sanat ve siyaset 'ünlüleri'nin rekabete dair görüşlerini seyirciye aktarmak oluyor. Mikrofon uzatılan isimlerden birisi de İçişleri Bakanı İdris Nami Şahin. Belgesel, bu tatlı rekabeti anlatma üzerine kurulu olmasına rağmen Şahin'in, "Bir Ünyeli olarak Fatsalılarla bir sorunumuz yok" demesi nasıl açıklanır, takdir sizin! 📺

👍 Ünyeli ve Fatsalıların, misket gibi sokak oyunlarını hâlâ sürdürdüğünü görmek...

👎 Yönetmen, didaktiklikte sınır tanımıyor. Perdenin ortasına cümleler yerleştirmeye kadar götürüyor işi.

GÖREVİMİZ TEHLİKE 4

KATİL KÖPEK BALIĞI

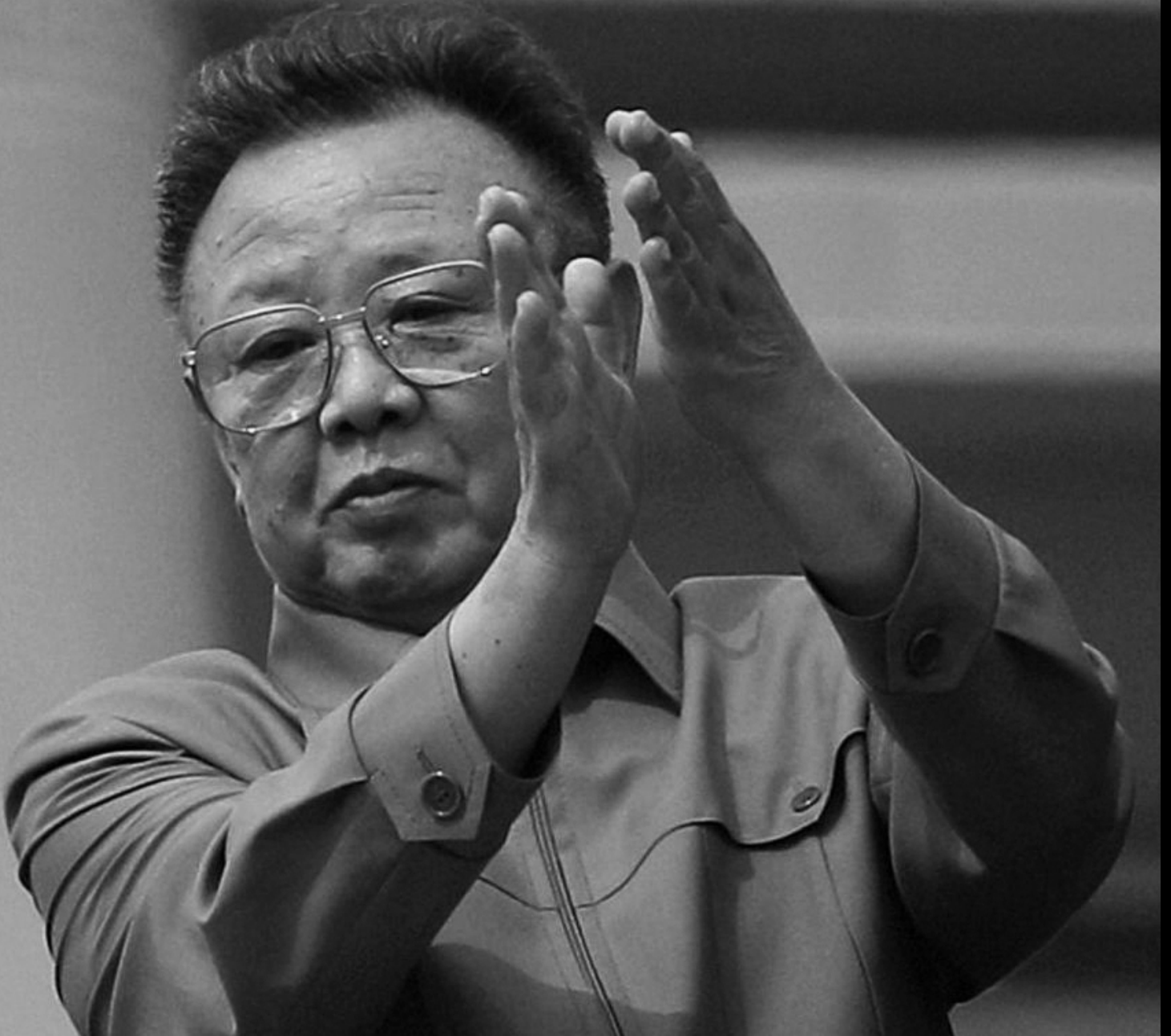
LABİRENT

NAR

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇİN S. YALÇIN
GÖREVİMİZ TEHLİKE 4	★★			★★★★	★★★★	
KATİL KÖPEK BALIĞI		★★				
LABİRENT	★★★★	★★★★		★★★★	★★★★	
NAR		★★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	
ÜNYE DE FATSA ARASI						
ACI TATLI TESADÜFLER		★★★★		★★★★		
ACIMASIZ TANRI				★★★★★	★★★★	★★★★★
AŞK VE DEVRİM		★★	★★★★		★★	
AŞKIN FORMÜLÜ YOK						★★★★
AY BÜYÜKEN UYUYAMAM		★	★	★	★	
BİSİKLETLİ ÇOCUK		★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★
ENTELKÖY EFEKÖY'E KARŞI		★★★★				★★
HUGO	☆☆☆☆☆	☆☆☆☆☆		★★★★★	☆☆☆☆☆	★★★★★
İNTİKAMIN BEDELİ				★	★★	★★
İZ			★★		★★	★★★★
JANE EYRE	★★★★	★★★★★		★★★★	★★★★	
KAZANMA SANATI	★★★★★			★★★★	★★★★	★★★★
MİKROFON					★★★★	
SHERLOCK HOLMES: GÖLGE OYUNLARI	★★	★★	★★	★★	★★	
SÜMELA'NIN ŞİFRESİ: TEMEL		★		★		
YANGIN VAR		★★★★		★★	★★	
AŞK VE KÜLLER		★★★★★		★★★★	★★★★★	★★★★★
İMKANSIZIN ŞARKISI		★★★★	★★		★★★★	
PATRONDAN KURTULMA SANATI		★★★★★		★★	★★	★★★★
YAŞAM ŞİFRESİ		★★★★		★★★★	★★★★	★★★★★

KİM JONG-İL: SAYGIN BİR SİNEMASEVER

69 yaşında ölen Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti lideri Kim Jong-İl, film seyretmeyi sevdiği kadar yedinci sanat üzerine kafa yoran, "Sinema Sanatı Üzerine" adlı bir de kitap yazmış olan saygın bir sinemaseverdi.

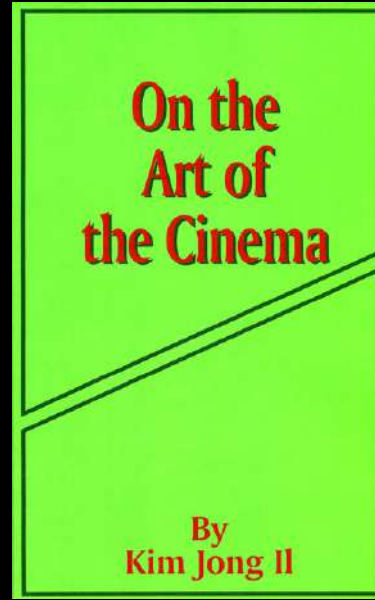
GEÇEN HAFTA 69 YAŞINDA ÖLEN KORE DEMOKRATİK HALK CUMHURİYETİ (KUZEY KORE) LİDERİ KİM JONG-İL, DÜNYA genelinde hakkında en çok yalan söylenen kişilerden biri, belki de birincisiydi. Batı medyası, dünyanın doğusu ve güneyinde bulunan bir ülkenin yönetiminde olup da anti-empyralist ve bağımsızlıkçı politika izleyen, Batı karşısında diz çökmeyip işbirlikçilik yapmayan her lider (Castro, Saddam Hüseyin, Chavez...) için söz konusu olduğu gibi, Kim Jong-İl için de yıllar boyunca bin bir yalan pompaladı durdu. Bu faaliyet, bugün de sürüyor; gazete köşelerinden ve ekranlardan Kim Jong-İl'in 'halkını aç bırakan acımasız bir diktatör' olduğu, 'açlık içindeki Kuzey Korelilerin bebekleri yediği' türünden yalan dolan üstümüze boca ediliyor. Aynı günlerde ölen Václav Havel'den meleksiz bir edayla, saygıyla, üzüntüyle, gözyaşlarıyla söz edenler, iş üçüncü dünyadan bir devlet adamına geldiğinde keyifle "Uğursuzlar diyarına bir iki..." diyorlar. Enteresan olan, bunları da söz ettikleri adam ve ülkesi hakkında hiçbir şey bilmeden, hiçbir araştırma yapmadan, tamamen 'çeviri faaliyeti' olarak ve işkembeden atarak gerçekleştiriyorlar.

Dikkatinizi çekmiştir; hakkında yazılan çizilen onca şey arasında Kim Jong-İl'in bir sinema tutkunu olduğu büyük yer tutuyor, 20 bin filmlik arşivi şaşkınlık uyandırıyor. (Bunda hayret edecek bir şey yok aslında, Stalin de tam bir sinemaseverdi ve Chaplin'e özel bir sevgisi vardı!) Tabii kaynak neyse neresiyse, "Rambo" filmlerine bayıldığı gibisinden iddialar da "Halkına yasaklamıştı ama kendisi seyrediyordu" kıvamında ortaya atılıp köpürtülüyor. Ama bana sorarsanız, Kim Jong-İl ve sinema denilince gündeme getirilen en cafcaflı iddia, ajanlarına emir verip Güney Koreli yönetmen Shin Sang-ok ve oyuncu karısını Hong Kong'dan kaçırıp KDHC'ye getirmesi, uzun süre hapsedip

yiyecek olarak yalnızca ot, tuz ve pirinç vermesi... Sonra nasıl oluyorsa yönetmen ve karısı Kuzey Kore'nin en önemli sinemacıları haline geliyorlar ama sonunda bir yolunu bulup Viyana'ya kaçıyorlar falan filan... Yıllar boyunca, "Fenerbahçe ünlü futbolcuyu kaçırdı, bilinmeyen bir yerde tutuyor... Beşiktaş kaçırdığı genç futbolcuyu başkanın teknesine kapattı" diye başlık atanların, "Kim Jong-İl ünlü yönetmeni kaçırdı" vb. demesi de gayet normal!

Kim Jong-İl'in iyi bir sinemasever olduğu, sinema sanatı üzerine kafa yorduğu, ülke sinemasının belli bir düzey tutturması için uğraş verdiği doğru. Hatta 1987'de "Sinema Sanatı Üzerine" (On The Art Of The Cinema) adlı bir de kitap yazmıştı. Elbette ki yedinci sanat üzerine çok yeni şeyler söyleyen, çığır açan bir şaheser değildi bu kitap, bir akım falan yaratmadı, Kuzey Kore sinemasını da olduğu yerden alıp uçurmadı ama bir devlet adamının oturup sinema ve yönetmenlik hakkında bir şeyler yazması bile başlı başına önem taşıyor bence. Evet, büyük oranda bilinenleri tekrarlıyor Kim Jong-İl'in teorik ders kitabı, hatta bilinenleri birkaç kez tekrarlıyor ama oturup sinema hakkında kitap yazan kaç devlet lideri tanıdı ki bu dünya...

Kitabında "Sinema, devrim ve devrimin inşası için yoğunlaştırılması gereken en önemli sanat dallarından biridir ve güçlü bir ideolojik silah olarak kullanılabilir. Edebiyatta olduğu gibi bu alanda da atılım gerçekleştirmeliyiz" diyen Kim Jong-İl,

yönetmenin performansı, müzik ve ses tasarımı, senaryo, kamera kullanımı gibi başlıklar altında sinemacıların yaratıcılıklarını her anlamda kullanmaları gerektiğini, kapitalizmin ve aynı zamanda da dogmatizmin kalıplarından mutlaka kurtulmaları gerektiğini söylüyor. Film yönetmeninin, bireysel doğası ile toplumsal çıkarlar arasında uyum sağlamasını, ideolojik eğitime önem verilmesini, kapitalizmin 'yönetmen' anlayışından farklı bir tutumun geliştirilmesini öneren Koreli lider, kapitalizmin

her şeyi olduğu gibi sanat eserlerini de paraya indirgeyen yaklaşımının tersine, film yapım sürecinde hiçbir şeyin ticarileştirilmemesi zorunluluğundan söz ediyor.

Film yapımının siyasi çalışmayla iç içe sürdürülmesi, yönetmenin 'tıpkı bir savaş yürütür gibi' ekibine önderlik ve rehberlik etmesi, bürokrasinin sinemacıların işini kolaylaştırması, partinin çizdiği politik hatta güvenilmesi gibi temel vurguların yer aldığı bir kitap "Sinema Sanatı Üzerine". Açıkçası, az önce de belirttiğim gibi, benzer teorik kitaplar ve bazı sosyalist gerçekçilik metinleri düşünüldüğünde çok yeni ve çok önemli şeyler söylemeyen, dahiyane tarafı bulunmayan ama kendi yağıyla kavrulmaya çalışan bir ülkenin sinema çalışmaları açısından arz ettiği önem inkar edilemeyecek boyutta bir çalışma olduğu söylenebilir. Cehalete inat, Kim Jong-İl de kitabı da sinemaseverliği de saygıyı hak ediyor.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

ÇİFTE TAZMİNAT

Billy Wilder'in James M. Cain'in pulp romanından Raymond Chandler'la senaryolaştırdığı "Çifte Tazminat" (Double Indemnity), film-noir sinemasının ilk ve en seçkin örneklerinden biri... Filmi bugün bir daha izleyince çağdaş Hollywood sinemasının kayıpları da çıkıyor sanki ortaya...

POSTACI KAPIYI İKİ DEFA ÇALAR" (THE POSTMAN ALWAYS RINGS TWICE) ADLI ROMANILYLA HAKLI BİR ŞÖHRETE KAVUŞAN

gazeteci/pulp romanlar yazarı James M. Cain'in popüler eseri "Çifte Tazminat" (1944) dönemin sinemacılarının iştahını kabartsa da, Hollywood'u sansür kısılcasına alan Hays kanunu bütün cesaretleri kırmış uzun bir süre.

Kitap, kariyerine senarist olarak başlayan Alman asıllı yönetmen Billy Wilder'in önüne geldiğinde Wilder senaryoyu tek başına yazmak istememiş. Bunun sebebi ana karakterinin bir anti-kahraman olduğu hikayeden alınan polisiye lezzeti, filme doğru yansıtılma kaygısı olsa gerek. Bu yüzden Wilder kendisine tavsiye edilen polisiye yazarı Raymond Chandler'la çalışmak ister. Chandler'ın Hollywood'a transferi de böyle gerçekleşir... Chandler bir "femme fatale"ın, baştan çıkardığı sigorta satıcısıyla kocasını öldürmeyi planlaması üzerine kurulu hikayeyi, sigorta satıcısı Walter Neff'in anlatıcılığı eşliğinde senaryolaştırır. Wilder'in da senaryoya ciddi katkıları vardır ve böylece bir suç hikayesini günlük hayatın içine, gerçek mekanlara (bir süpermarket, bowling salonu vs.) taşıyarak çekmeyi planlar.

Sıradan ve kendi çapında iyi bir sigorta satıcısı Walter Neff bir kasko sözleşmesi imzalatmaya gittiği evde tanıdığı çekici Phyllis Dietrichson'a kapılır. İlgisini cüretli bir çapkınlığın arkasına gizleyen Walter kancalanmıştır ve kendi anlatımıyla 'kanca çok sağlamdır'... Chandler'ın senaryoya kattığı lezzetleri böyle anlarda yakalarız. Çünkü dönemin çok satan polisiye romanlarında kullanılan dil de böyle bir dildir. Seksi Phyllis, Walter'a kocası adına bir kaza sigortası

poliçesi düzenleyip düzenleyemeyeceğini sorduğunda, Walter da işin renginin değiştiğini ama yine de kendi kendine kaldığında Phyllis'i aklından çıkaramadığını anlar. Kapıldığı şehvet tuzağı onu bu kirli oyuna dahil eder. Üstelik kafasında daha da kazançlı çıkabileceği bir plan vardır. Ender görülen kazalarda tazminatın ikiye katlandığını bildiği için, Phyllis'in kocasını 'trenden düşerek öldü' süsü vererek ortadan kaldırmayı planlar. Böylece 50 bin yerine 100 bin dolar alacaklardır. Yani; "Çifte Tazminat".

Wilder'in filmini ölümsüzleştiren şeyler detaylarda gizlidir aslında. Evet, "Çifte Tazminat" bir 'femme fatale'ın baştan çıkardığı adamın suç işlemesi trüğünü ilk kez kullanan filmlerden biridir. Mesela Phyllis'in Walter'ı daha ilk tanıştığında etkilemesi gerekiyordur. Walter üst katta görünen ve ona tepeden bakan Phyllis'i bir tanrıça gibi görür. Phyllis Walter'la tanışmadan az önce bahçede güneşleniyordur ve onun karşısına bir havluya sarınarak çıkmıştır. Az sonra giyinip Walter'ın yanına iner. Kamera onun merdivenleri inen ayaklarını gösterir. Sol ayak bileğinde bir halhal vardır. Dönemin filmlerinde pek de görülmeyen bir kadın aksesuarıdır bu ve imalı bir cinsellik içerir...

Walter'ı sık sık jaluziyle yarı karartılmış odalarda görmemiz de boşuna değil; giderek kapana kısılan zavallı bir hayvan gibidir. Walter ve Phyllis'in cinayeti bir markette hem de bebek mamaları reyonunda planlaması ise insanın kanını donduran bir detaydır. Dönemin filmlerinde pek rastlanmayan bir sertlik içerir.

Kusursuz gibi görünen plan uygulamada da aksaksız ilerler. Kocanın arabada öldürüldüğü sahnede Wilder'in bize bunu göstermemesi ve 'femme fatale'e yaptığı

vurgu cüretkârdır. Cinayeti işleyen adam olmasına rağmen biz 'direksiyon başındaki' kadını görürüz. İkilinin cinayet öncesindeki bakışmaları, sonrasında Walter'ın hassaslaşan burnu (!), kendi ayak seslerini duyamayacağı bir ruh haline geçişi ve daha sürüyle iyi düşünülmüş detaylarla akar film...

Sonrasında olanlar filmi daha da ilgi çekici hale getirir. Walter'ın 'vicdan'ı çıkar ortaya... Cinayete kurban giden kocanın ilk evliliğinden olan kızı Lola, Walter'da teselli arar. Ama Walter'ın asıl derin ilişkisi Lola'yla yaşadığı masum gezintiler değildir. Walter'ın filmin başından beri en yakın dostu olarak izlediğimiz iş arkadaşı sigorta müfettişi Barton Keynes cinayeti araştırırken sık sık Walter'ın gerilmesine sebep olur. Keynes iyi koku alan bir adamdır ama Walter'ı da çok sevmektedir. Walter'ın Keynes'e karşı açıkça itiraf edemediği bir hayranlığı vardır. Sık sık onun purosunu yakması ve özellikle de filmin finalinde ona açıkça yaptığı sevgi itirafı (!) dönemin pek çok filminde olduğu gibi alt metinde haddinden fazla bir yoğunluk taşıyan erkek dostluğuna vurgu yapar.

Phyllis rolünde daha önce hiç böyle karanlık bir karakter oynamamasına rağmen, şaşılacak derece inandırıcı olan Barbara Stanwyck'in, Walter rolünde ilk kez bir anti-kahramanı oynayan Fred MacMurray'in ve 'filmin kalbi' diyebileceğimiz bir karakterde her zamanki gibi neredeyse görür görmez sevdiğimiz Edward G. Robinson'ın performansları filme büyük değer katar.

Wilder'in finalde gaz odasında gerçekleşen bir idam sahnesi çekmiş olmasına rağmen bunu kullanmamış olması ise resmen sinema tarihindeki en önemli 'kıyısından dönülen yanlışlar'dan biri olsa gerek... [1]

DENİZDE CAN PAZARI YAŞATAN 11 FİLM

Köpekbalıklarının insanlara saldırmalarını konu alan üç boyutlu "Katil Köpek Balığı" vesilesiyle, denizde ölüm-kalım savaşı verilen filmleri hatırladık.

SİNEMADA EN ÇOK ÖLÜME TANIK OLDUĞUMUZ TÜR, SAVAŞ FİLMLERİNDEN SONRA KORKU OLMALI... AMA KORKUNUN ECELE

faydası olmadığını da onca filmde öğrendik. Peki, denizden korkar mısınız desek? Yazın tatil için koşarak gittiğimiz, içindeki canlılarla sofralarımızı süslediğimiz deniz, bazen de canımızı zor kurtardığımız bir ölüm tuzağına dönüşebiliyor. Fırtınaya yakalanmak, boğulmak, vurgun yemek yahut su ortasında bir teknede psikopat biriyle baş başa kalmak neyse de, piranalar veya köpekbalıkları tarafından yenmek en fecisi olsa gerek. "Kusursuz Fırtına" (The Perfect Storm), "İnsanlık Suçu" (A Place in the Sun), "The Abyss", "Karayip Korsanları" (Pirates of the Caribbean) serisi, "Denizde İsyan" (Mutiny on the Bounty), "Kızıl Ekim" (The Hunt for Red October) gibi yapıtları da anarak, 11'lik listemize geçelim.

1 JAWS (1975)

Steven Spielberg'i gerçek manada tüm dünyaya tanıtan, 1970'lerin gişe rekortmeni klasiği... Bu filmden sonra insanlara saldıran köpekbalıklarına 'jaws' denmesi bir yana, sayısız taklidinin çevrilmesiyle ve orijinal devam filmleriyle halen 'yegane'liğini koruyan bir kült. 1970'lerdeki ithalat sorunlarından ötürü sinemalarımıza 1980 Aralık'ında gelen ve o vakte dek pek çok taklidi gösterilen "Jaws", sahile kadar sokulup insanlara saldıran dev bir beyaz köpekbalığının yol açtığı dehşeti anlatıyor. Basit ama etkili müziğiyle, saldırı sahnelerindeki dehşet verici gerçekçiliğiyle hafızalara kazınan ve o gün bugündür insanların halen denize girerken ürpermesine yol açan filmde Roy Scheider ile Richard Dreyfuss başrolde. Üç Oscar'lı yapıt, o dönem henüz 29 yaşında olan Spielberg'in de gerçek bir sinema dehası olduğunun kanıtı.

2 TİTANİK (TITANIC, 1997)

James Cameron'ın dev filmi, yaşanmış bir olayı tüm dehşetiyle yansıtıyor. Nisan 1912'de çıktığı ilk seferinde buzdağına çarparak binlerce yolcusuyla sulara gömülen dünyanın en büyük gemisi Titanik'in hazin öyküsünü göz yaşartıcı bir aşk eşliğinde anlatan film, 200 milyon dolarlık bütçesiyle de ihtişamını ortaya koyuyor. Céline Dion'un seslendirdiği "My Heart Will Go On" şarkısı, Leonardo DiCaprio ile Kate Winslet'in 'sınıflar üstü' aşkı ama en çok da son bir saate damgasını vuran 'batış' bölümüyle halen etkisini koruyan bir yapıt "Titanik". Buz gibi sulara gömülen insanlar, yetersiz sayıdaki filikalara binmeye çalışanlar, donmak üzere olan sevgililer, panik, dehşet ve gözyaşı... Sinema tarihinin 11 Oscar'lı üç filminden biri olan "Titanik", olayın 100. yıl dönümü olan 2012'de 3D olarak yeniden sinemalarda gösterilecek.

3 SUDAKİ BIÇAK
(NÓZ W WODZIE, 1962)
Vizyonda son filmi "Acımasız Tanrı" (Carnage) gösterilen Roman Polanski'nin ilk yönetmenliği... Ustanın Polonya'da çektiği "Sudaki Bıçak", üzerinden yarım asır geçmesine karşın dimdik ayakta. Denize açılırken teknelerine bir otostopçu alan karı-kocanın yaşadıkları sinir bozucu saatleri anlatıyor film. Kadınla yaklaşırken kocasına karşı düşmanca tavır takınan, ne zaman ne yapacağı belli olmayan bu gençten kurtulmak da denizin ortasında pek mümkün gözüküyor. Sonradan iyice ustalaşacağı psikolojik gerilimin temellerini bu filmde atan Polanski, siyah-beyaz görüntüler eşliğinde hakiki bir klasiğin tarifini yapıyor. En İyi Yabancı Film Oscar'ına aday olan klasik Nicole Kidman'lı "Ölüm Sessizliği"ni (Dead Calm) de çağırıştırıyor.

4 POSEYDON MACERASI (THE POSEIDON ADVENTURE, 1972)
Aslında çıkış noktasını 'Titanik faciası'ndan almış gibi duran, gösterişli bir 'denize gömülen lüks gemi ve hayatta kalmaya çalışan kazazedeler' serüveni. Paul Gallico'nun romanından uyarlanan film, 1970'de "Havaalanı" (Airport) ile start alan 'felaket filmleri furyası'na en çok gaz veren yapımlardan biri. 5 milyon dolara mal olup dünya çapında inanılmaz bir gişe yapan "Poseydon Macerası", Gene Hackman, Ernest Borgnine, Roddy McDowall, Stella Stevens, Shelley Winters gibi dönemin star oyuncularını ölümle yüzleştiriyor. Geminin çarpma ve yavaş yavaş batma sahneleri göz boyarken, asıl sağ kalan yolcuların hızla su alan bölmelerden kurtulma çabası, heyecanı zirveye taşıyor. İki Oscar'lı filmin 1979'da devamı, 2006'da ise rimeyki yapıldı.

5 PİRANHA (1978)
Tüm 70'leri saran 'felaket filmleri furyası' depremler, düşen uçaklar, zeplinler, yanan gökdelenlerin yanında, alt tür olarak 'hayvanlar'ı da kullanmayı ihmal etmedi. Dev karıncalardan katil arılara, aylardan timsahlara kadar çeşitli hayvanlar kâbusumuz oldu o dönem. Tabi "Jaws"ın etkisi bir başkaydı ve denizde yaşanan dehşet gişede garanti para demektir. 1978'de insan etinin tadına bakmak pirana balıklarına nasip oldu. Sürü halindeyken keskin dişleriyle bir öküzü bile anında iskelete çevirebilecekleri söylenen piranalar, Joe Dante'nin filminde kazara nehre salınmışlardı ve tatil yöresinde suya girenleri afiyetle mideye indirdiler. Dev bir köpekbalığının tek hamlede ham yapması yerine minik ısırıklarla paramparça olan insanları seyretmek zevkli olmalı ki 1981'de devamı çekildi. 2010'da ise 3D olarak yeniden karşımızdaydılar.

6

7

8

6 TAHLİSİYE SANDALI – YAŞAMAK İSTİYORUZ (LIFEBOAT, 1944)

Denizde bu defa Alfred Hitchcock var. Üstelik filmin çekim tarihi 1944, yani henüz 2. Dünya Savaşı sona ermiş değil. Savaş sırasında Atlantik'te bir gemi, Alman denizaltısının saldırısına uğrar ve ikisi de dibi boylar. Gemiden kurtulan bir avuç insan tahlisiye sandalıyla denizin ortasında kalakalırken, sudan birini daha kurtarırlar; denizaltıdan sağ çıkmış bir Alman subayı... İnsanların ölüm-kalım mücadelesi karşısında nasıl da eşitlendiklerini gösterirken, dönemin ve Nazi dehşetinin de etkisiyle Almanları bir parça 'öteleyen' bu klasik, tek mekanda geçen filmlerin en başarılı örneklerinden. Hitchcock usta için de dört yıl sonra çekeceği 'tek mekan filmi' "Ölüm Kararı" (Rope) için bir ön çalışma sanki. John Steinbeck uyarlaması, üç dalda Oscar'a aday olmuştu.

7 MAVİ KORKU (DEEP BLUE SEA, 1999)

Bu sene "Maymunlar Cehennemi: Başlangıç"ta (Rise of the Planet of the Apes), Alzheimer hastalığının tedavisi konusunda maymunlar üzerinde deneyler yapılmasına tanık olmuştuk. 12 yıllık bu filmdeyse köpekbalıklarından medet umuluyor. Beyinleriyle oynanıp deneyler yapılırken işler kontrolden çıkıyor ve köpekbalıkları hem akıllanıp hem de aşırı hızlı hareket kabiliyeti elde ediyorlar. Sonuç, "Jaws" ve "Katil Köpek Balığı"ndan farklı, aksiyonu bol bir denizde dehşet serüveni. Türün ustası Renny Harlin'in efektlere yüklediği yapımda köpekbalıklarının ani hamlelerle fırlayıp insanları yemesi, alınan tedbirleri zekalarıyla fark edip taktik değiştirmeleri gerilime tavan yaptırıyor. 'Mama'lar arasında Thomas Jane, Saffron Burrows ve Samuel L. Jackson da var.

8 KARTAL BATTI (AIRPORT '77, 1977)

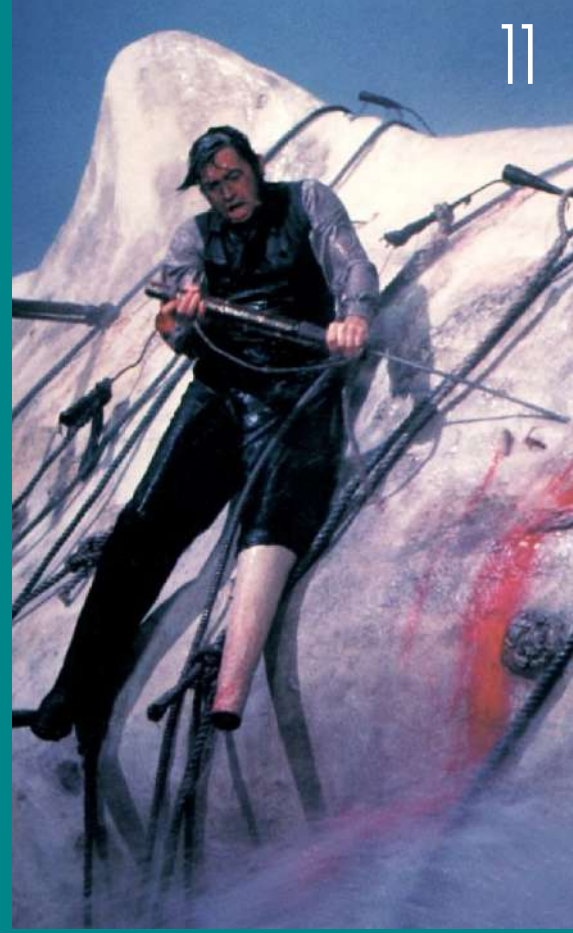
Orijinal "Havaalanı" (Airport, 1970) gişeleri sallayınca, önce bizde "Havaalanı 80" adıyla gösterilen "Airport '75", ardından da "Kartal Battı" adıyla vizyona giren "Airport '77" çekildi. Ancak bu film diğerlerinin aksine gerilimi havada değil, denizin dibinde yaşıyordu. Kaçırılan bir 747'nin sise yakalanıp düşerek okyanusun dibini boylamasını ve insanların her yere sular dolmadan önce uçaktan (ve denizin dibinden) kurtulma çabalarını izlediğimiz "Kartal Battı", 34 yıl öncesinin teknolojiyle gayet başarılı da oldu. 30 milyon dolarlık bütçesini misliyle çıkardı. Klostrrofobiye 'uçak' ve 'denizin dibi' olmak üzere ikiye katlayan, iki dalda Oscar'a aday gösterilen filmin 'yolcu listesi'nde Jack Lemmon, Lee Grant, Brenda Vaccaro, Olivia de Havilland, James Stewart, Christopher Lee de vardı.

9

10

11

9 AÇIK DENİZ (OPEN WATER, 2003)
Dalış yapmak için insanlarla bir tura katılıyorsunuz ve günün sonunda su yüzüne çıktığınızda uçsuz bucaksız denizin ortasında sizi unuttuklarını fark ediyorsunuz! Düşünmesi bile korkunç ama ne yazık ki gerçek. Yaşanmış bir olaydan yola çıkan "Açık Deniz", iki dalışçının nefes daraltan hikâyesini, gayet yalın ve gerçekçi bir şekilde perdeye taşıyor. Yorulduklarında çirpinip yüzmeyi bıraksalar da, hava karardıkça deniz soğumaya başlıyor. Altlarındaysa kocaman köpekbalıkları cirit atıyor. Suyun içindeler ama içemiyorlar. Tesadüfen birilerinin gelip bulması dışında hiçbir kurtuluş çareleri olmayan iki insanın an be an ölüme yaklaşmalarını iliklerimize kadar hissettiren film, 500 bin dolar gibi çok küçük bir bütçeyle çekilmiş ve reklam kampanyasının da etkisiyle sağlam gişe yapmıştı. 2006'da bir de devamı çekildi.

10 DENİZİN DEHŞETİ (DEEPSTAR SIX, 1989)
1980'de "13. Gün" (Friday the 13th) serisini başlatan, yönetmenlikten ziyade korku filmi yapımcısı olarak başarılı işlere imza atan Sean S. Cunningham'dan, denizde geçen bir 'uzaylı yaratık' hikayesi. Denizin dibinde araştırma yapan bir ekibin keşfettikleri mağarayı patlatmalarını ve böylece korkunç bir yaratığı serbest bırakmalarını anlatan film, biraz eski moda efektlere sahipse de ilgiyle izleniyor. Ekibin su altında yaratığa karşı ecel terleri dökerek verdiği mücadele, bir süre sonra bizleri de nefessiz bırakıyor. Gösterime girdiğinde filmin yaşadığı büyük talihsizlik ise, karşısında James Cameron imzalı görsel şölen "The Abyss" in olması. İlk kez denenen efektleriyle sinemaseverlerin o dönem başını döndüren "The Abyss" in rakibi nasıl bir şeymiş diye de izlenebilir.

11 DENİZ EJDERSİ (MOBY DICK, 1956)
Herman Melville'in "Beyaz Balina" olarak da bilinen klasiğinden uyarlanan, o dönem sinemalarımızda "Deniz Ejderi" adıyla vizyona giren "Moby Dick", bugün halen aşılamamış bir deniz serüveni vadediyor seyircisine... Bacağını koparan balınayı öldürerek intikam almak isteyen bir adamın denizin ortasında hem balınayla hem de kendiyile olan savaşını hikâye eden filmde, Gregory Peck bir parça Abraham Lincoln'ü çağrıştıran Kaptan Ahab rolüyle hafızalara kazınmış durumda. 1950'lerin teknolojiyle, bilgisayar efektleri yardımı olmadan çekilmiş sahneleri gördükçe, usta yönetmen John Huston'ın nasıl bir başyapıt ortaya koyduğu daha iyi anlaşılıyor. Senaryoda ise Ray Bradbury'nin imzası var. 1926 ve 1930'da filme alınan eserin halen en iyi uyarlamasının bu olduğuna şüphe yok.

PATRONDAN KURTULMA SANATI

ORJİNAL ADI Horrible Bosses

YÖNETMEN Seth Gordon

OYUNCULAR Jason Bateman, Charlie Day,

P.J. Byrne, Kevin Spacey,

Jennifer Aniston, Colin Farrell

YAPIM/SÜRE 2011 ABD, 94 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. 2.0 DD Tr.

ŞİRKET Tigon (Warner)

Birbirlerinin
patronlarını
öldürmeye karar
veren üç kafadarın
öyküsü...

GÜNDELİK MESELELERDEN, HAYHUYDAN BESLENEN OFİS KOMEDİLERİNİN, İŞLERİ iyice abartması, tiplerini karikatürize bir eşiğe varması ve buna rağmen hala keyif veriyor olmasını sadece tesadüflere, yönetmenin, yaratıcının seçimlerine bağlamak zor. Komedi evrenine adım atan neredeyse her ofiste patronlar daha bir sinir bozucu, karşılaşılan muamele daha dayanılmaz ve tabii ki kahramanlar da daha çaresiz. Gösterişten uzak ortamlarıyla birçok ofis komedisi, bu yolla, yani karakterlerin, olayların çizgilerini keskinleştirerek besleniyor. Ve ilginç bir şekilde başka bir ortama taşınsa insanda soğuk düş etkisi yaratacak bu keskinlikler ofis ortamında gayet sağlam tutuyor.

Şimdilik en yeni örneklerimizden "Patronlardan Kurtulma Sanatı" da neyse ki bu kimyanın tutmasına örneklerden. Hikayenin, nereye varacağı bariz çıkış noktası kağıt üstünde gayet kaba durabilir. Birbirlerinin patronlarını "Trendeki Yabancı" usulü (cinayetleri karşılıklı üstlenerek) öldürmeye karar veren üç kafadarın öyküsünün,

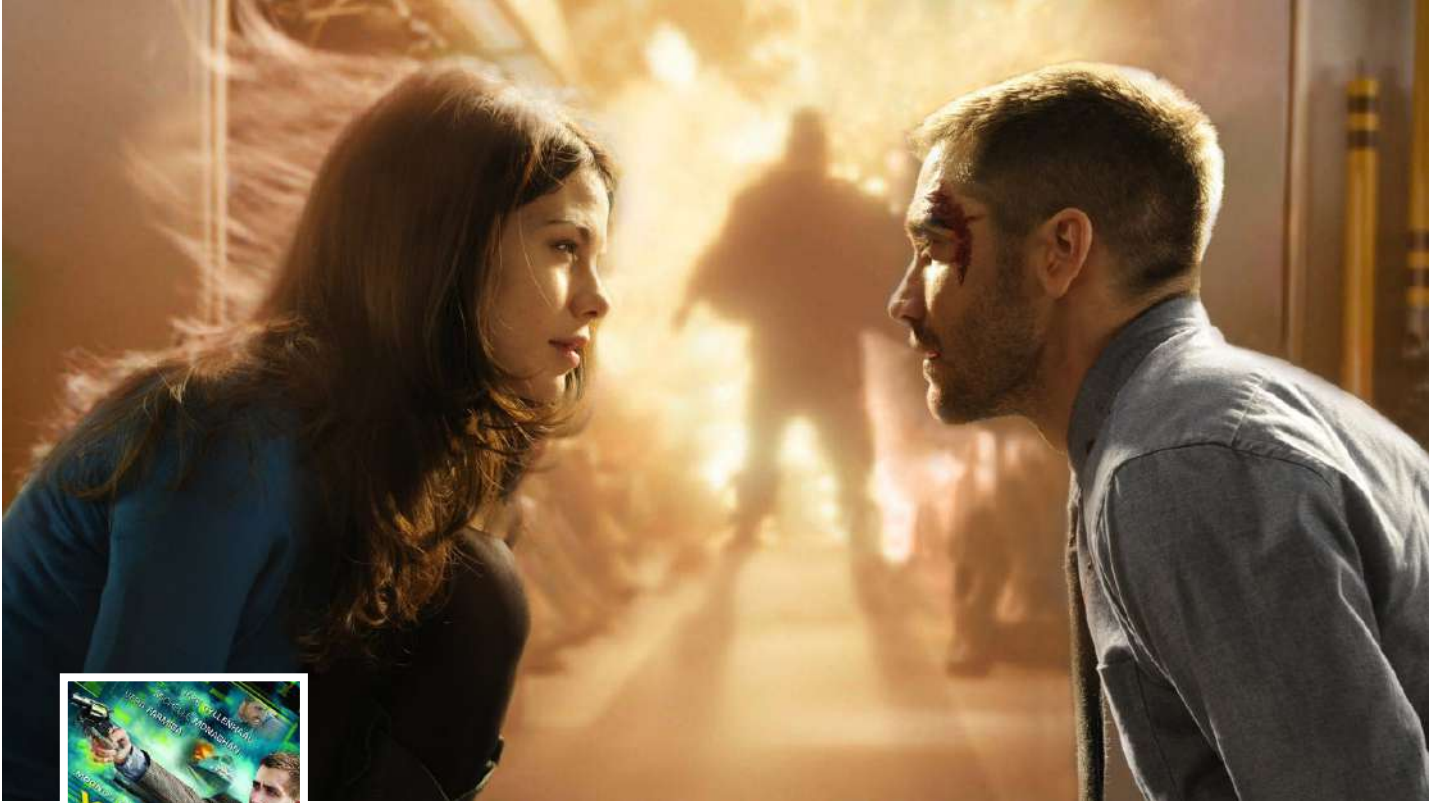
bize 'çok da ince' bir kapitalizm eleştirisi sunmayacağı da aşikâr. Ne var ki yola çıkılan fikrin kolaycılığı, hikaye perdeye geldiğinde pek de önemsenerek gibi değil. Zira yönetmen Seth Gordon da, muhtemelen daha önceki işleri "Modern Family", "The Office" gibi dizilerin de etkisiyle, komediye sağlamak için hangi oyunculara yatırım yapacağını gayet farkında. Varsın, bir diğer ofis komedisi "Office Space"teki mizahi boyutu yakalayamamış olsun. Değeri nedense pek bilinmese de komedi hissiyatı gayet yerinde Jennifer Aniston'ın tacizci patron karakterinde ifadesini hiç bozmadan çalışanına dünyayı dar ettiği anlar ya da Kevin Spacey'nin bilinçlice ayarı kaçırdığı sinir bozucu işveren performansı da yeter. Zaten ana akım Hollywood komedileri söz konusu olduğunda oyuncu performansları, kağıt üstünde yazılardan çok daha fazla şey ifade eder, üzerinde konuşmaya değer. [1]

Colin Farrell'in alkolik patron performansı, bu oyuncunun yeteneğinin nerelere gidebileceğini bir kez daha gösteriyor.

Pek de önemsememeyi baştan kabullensek de insan yine de hikayenin çözümünde biraz tutarlılık arıyor.

YAŞAM ŞİFRESİ

ORJİNAL ADI Source Code

YÖNETMEN Duncan Jones

OYUNCULAR Jake Gyllenhaal,

Michelle Monaghan, Vera Farmiga,

Jeffrey Wright

YAPIM/SÜRE 2011 ABD- Fransa, 95 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.

ŞİRKET Tiglon

İlk filmi "Ay" ile sıkı bir giriş yapan Duncan Jones, ikinci filmiyle de başarısının tesadüf olmadığını ispatlıyor.

PARLAK İLK ESERLERİN ARDINDAN BÜYÜK BEKLENTİYE DÜŞEN SANAT İZLEYİCİSİ, sanatçı için büyük bir gerilim kaynağı olmuştur. Bu sebeple hem müzikte hem sinemada, ikinci filmler, ikinci albümler çoğunlukla ilk eseriyle patlamış sanatçıların turnusol kağıdına dönüşür.

Müzik dünyasının abide ismi David Bowie'nin oğlu olarak tanınan, belki bu sebeple başlarda hafifçe burun kıvrılan Duncan Jones, büyük sükse yapan ilk filmi "Ay" dan (Moon) hemen iki sene sonra "Yaşam Şifresi"yle işte bu testten alınının aklıyla geçmeyi başaranlardan. Hem de ne geçmek. Belki onu tahta çıkarmak için erken ama ilk iki filmdeki hem anlatımsal hem teknik yetenek, en azından Duncan'ı sinemanın yeni büyücülerinden, giderek genç ustalarından biri olarak selamlamamıza engel değil.

Duncan'ın öncelikle bir yönetmen olarak ikinci filmde verdiği sınav, bir başkasının senaryosunu mükemmelen filme aktarma başarısı. Yazıp yönetmek görece kolaydır, zira materyal tamamen

size aittir. Başkasının hayalini beyazperdeye aktarmak, işte esas marifet bu. Duncan'ı, Spielberg ya da Scorsese gibi hep başkalarının senaryosunu çeken ama hep çizgi üstü kalmayı başaran çağdaş ustaların yanında bir yere koyabiliriz yakın gelecekte.

"Yaşam Şifresi", "Bugün Aslında Düdü"yle (Groundhog Day) "Kapsül" (Primer) melezi bir yapıya sahip. Uzunca bir süre film, zihnimizi çalıştırmamızı istiyor ve tekrar edip duran, 'deja vu' duygusuyla oynayan gizemi çözmemiz için bize müsaade tanıyor. Duncan Jones'un, öyküdeki sürprizleri ve girift yapıyı seyirciye açıklayışı asla didaktik değil. Ki bu da filmin başarılı yanlarından biri. Jones, seyircisinin zekasına saygı duyuyor ve Amerikan popüler sineması içinde hareket ederken, o sinemanın her ayrıntısını serip dökken, izleyiciyi aptal yerine koyan reflekslerinden kaçınmayı başarıyor. [\[1\]](#)

Bilimkurgunun epeydir unuttuğu ve boşladığı felsefi dozu geri getirdiği için Jones'a minnettarız.

Filmin 93 dakikalık süresi, anlatmaya çalıştığı karmaşık öykü için kısa kalıyor sanki.

İMKANSIZIN ŞARKISI

ORJİNAL ADI Noruevi No Mori
YÖNETMEN Tran Anh Hung
OYUNCULAR Kenichi Matsuyama,
 Rinko Kikuchi, Kiko Mizuhara, Reika Kirishima
YAPIM/SÜRE 2010 Japonya, 133 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.2 DD Japonca (T.A)
ŞİRKET Tiglon (Bir film)

Murakami'nin
 meşhur romanının
 sinema uyarlaması
 beklentileri
 karşılayamıyor.

İMKANSIZIN ŞARKISI, 2000'Lİ YILLARDA DÜNYANIN EN ÇOK OKUNAN YAZARLARI arasına giren Japon romancı Haruki Murakami'nin ilk olmasa da en göze çarpan sinema uyarlaması. Murakami, romanlarının görsel karizmasına rağmen çoğunlukla beyazperdeye uyarlaması güç sayılan bir yazar. Bu nedenle Vietnamlı yönetmen Tran Anh Hung'u riskli bir işe girişip kayda değer bir çaba sarfettiği için takdir etmek gerekir.

Ancak Murakami'nin sürreel sahneleri gerçek hayatın akışına eforsuzca yerleştirdiği kendine has üslubunun beyazperdede karşılık bulması hakikaten zormuş. Bu film sayesinde yönetmenin tüm dürüst çabasına rağmen bunu bir kez daha görmüş oluyoruz.

"İmkansızın Şarkısı", öğrenci hareketlerinin baş gösterdiği 1960'lar Tokyosunda bu siyasi arka fona kayıtsız kalan, en yakın arkadaşının intiharından sonra kendisini ölüm, aşk ve erotizmle tanışacağı bir karmaşanın içinde bulan Watanabe'nin öyküsü. Watanabe önce ölen

arkadaşının sevgilisi Naoko'yla ortak acılarından doğan duygu yüklü ve cinsel uyanışın tohumlarının atıldığı bir ilişki yaşıyor. Naoko'nun inzivaya çekilmesinin ardından ona bağlılığını bir kenara bırakıp Naoko'nun tersine coşkulu ve dışa dönük enerjisiyle onu bambaşka bir geleceğe sürükleyen Midori'ye kapılıyor.

Filmde Watanabe'nin yaprak gibi savrulan karakteri, Naoko'nun buhran perdesi ve Midori'nin de eğreti duran hayat doluluğu bu karakterlerin hiçbirine yakından bakış fırsatı tanımıyor bizlere.

Tran Anh Hung'un sıklıkla başvurduğu şiirsel dış ses, büyüleyici mekanlar, özenli kostüm tasarımı, dönem ve filmin ruhuyla bütünlük içindeki müzik skoru ve kusursuz ışık ve görüntü tasarımı, 133 dakikalık ağır ve melankolik öyküyü taşımaya yetmiyor. [\[2\]](#)

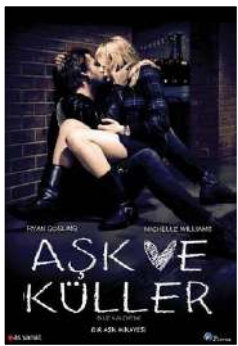
Melodramatik arka fonda izleyiciyi sinemanın görsel gücüyle büyüleyen romantik sahneler bolca mevcut.

Masumiyetin kayboluşu temasıyla mükemmel örtüşen ve filme adını veren Beatles şarkısından daha çok faydalanılabilmiş.

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com

AŞK VE KÜLLER

ORJİNAL ADI Blue Valentine

YÖNETMEN Derek Cianfrance

OYUNCULAR Ryan Gosling, Michelle Williams,

John Doman, Mike Vogel

YAPIM/SÜRE 2010 ABD, 107 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İng ve Türkçe

ŞİRKET As Sanat (Pinema)

"Aşk Ve Küller",
hem duygusu hem de
stiliyle 'özel' bir
film olarak akıllarda
kalacak.

DEREK CIANFRANCE'IN 1998 YAPIMI İLK FİLMİ "BROTHER TIED"İN ARDINDAN 12 YIL beklemesinin boşuna olmadığını belgeleyen "Aşk Ve Küller", ele avuca sığmayan 'aşk'ın iyi ve kötü hallerini aynı çizgiye oturturken, âşıkların da aynı çizgi üzerinde dans etmelerine izin veriyor. Başrollerdeki Ryan Gosling ve Michelle Williams'ın yapımcı olarak da katkıda bulundukları bu 'katıksız' aşk filmi, 'çirpınış'ı mükemmelen yansıtan bu iki oyuncunun sırtında yükselirken, yönetmen Cianfrance'ın hikaye kurgusunu enine boyuna hesaplanmış biçimde ele alışıyla da tırmanışını garantiye alıyor.

Hikayedeki çiftimiz Dean ve Cindy, sınıfsal ve eğitsel farklılıkları bir yana, karakter özellikleri olarak da 'bambaşka' insanlar. Ama bu durum, onları 'mantiği olmayan' aşkın tuzağına düşmekten kurtaramıyor, rastlantıyla bir araya gelişleri büyük bir aşka dönüşüyor. Cindy'nin başka bir erkekten hamile kalması, Dean'in genç kadını bebeğiyle birlikte aşkına ortak etmek istemesi, evlenmeleri, 'mutlu' bir aile oluşları ve ardından yaşananlar,

kronolojik biçimde izlendiğinde öyle ahım şahım bir hikaye getirmiyor önümüze aslında. Ama yönetmen, bu hikayeyi bugünde başlatıp geri dönüşlerle anlatıyor tüm bu yaşananları. Bugün sert tartışmalarla birbirini hırpalayan çiftin geçmişteki motivasyonlarını takip etmek, giderek 'yorulan' Dean ve Cindy'nin aşklarının daha 'anamlı' görünmesini sağlıyor.

"Aşk Ve Küller", tüm zamanların en iyi aşk filmleri arasına girer mi bilemeyiz, ama hem duygusu hem de stiliyle 'özel' bir film olarak akıllarda kalacaktır. Derek Cianfrance, dün ve bugün arasında koşturup duran hikayedeki gidiş gelişler arasındaki makası fiinale yaklaştıkça iyice daraltarak etkiyi sınırlara dayıyor, ki bu tercihiyle hedefine tam anlamıyla ulaşmış oluyor. Dünü anlatan sahneler evlilikle biterken, bugün de ayrılıkla nihayete eriyor. Finaldeki havai fişeklerle her iki 'sonuç'u da 'kutlama' işlevi görüyorlar. [A](#)

Dean ve Cindy rollerinde, Ryan Gosling ve Michelle Williams dışında başka bir ikili olmazmış!

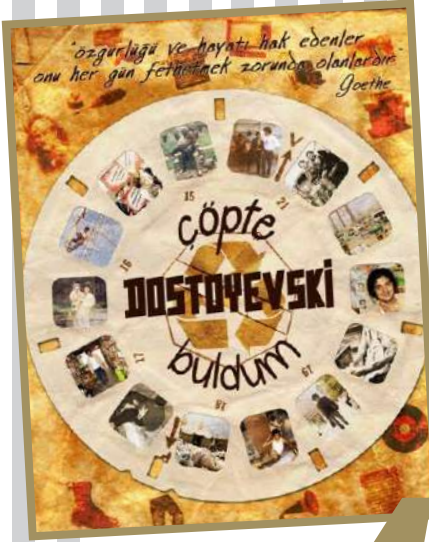

Hikayedeki kaçınılmaz gibi görünen kimi tekrarlar, ritmin az da olsa düşmesine neden oluyor.

www.sinemamuzik.com

'bir tıkla gerçek habere ulaş'

1 - Arka Pencere facebook Anketleri-3

facebook sayfamızdaki anketlerin üçüncüsünde, "Sizce en iyi Brad Pitt performansı hangisidir?" diye sormuştuk. Anket sonucuna göre, ilk sırayı aktörün "Dövüş Kulübü"ndeki (Fight Club) Tyler Durden performansı alırken, "12 Maymun"daki (Twelve Monkeys) Jeffrey Goines performansı ikinci, "Korkak Robert Ford'un Jesse James Suikasti"ndeki (The Assassination Of Jesse James By The Coward Robert Ford) Jesse James performansı da üçüncü oldu. "Kıpışma"daki (Snatch.) Mickey O'Neil performansı ise kürsüdeki üçlüyü epeyce zorladı.

facebook.com/arkapenceredergi

2 - Anrakt Sinema Matineleri

Sinemanın 'herkes' için olduğuna inanan Anrakt, bu sanatın temel taşlarından yapımlar, oyunculuk, senaryo alanlarında önemli bir pencere açarak "Anrakt Sinema Matineleri" bünyesindeki sekiz haftalık programlarla alanında etkili kişilerin deneyimlerini 'herkes'e sunuyor. İlk dönem

14 Ocak 2012 Cumartesi günü başlayacak ve 4 Mart 2012 Pazar günü sona erecek.
anraktmatine.com

3 - "Gelecek Uzun Sürer"e FIPRESCI ödülü

Dünya prömiyerini 36. Toronto Film Festivali'nde yapan Özcan Alper'in ikinci uzun metrajlı filmi "Gelecek Uzun Sürer", 9-16 Aralık tarihlerinde Hindistan'da gerçekleştirilen 16. Uluslararası Kerala Film Festivali'nde FIPRESCI ödülü kazandı. Başarılarının devamını diliyoruz!

4 - Çöpte Dostoyevski Buldum

Yönetmenliğini Enis Rıza'nın yaptığı "Çöpte Dostoyevski Buldum" adlı belgesel, 16. Boston Türk Filmleri Festivali ve 2. Corinthian Peloponnesian Uluslararası Film Festivali'nde 'en iyi belgesel' ödülleri aldı. Deneyimli belgeselciyi kutluyoruz...

5 - Jack The Giant Killer

2008'deki "Operasyon Valkyrie"den (Valkyrie) bu yana yönetmen koltuğunda görmediğimiz Bryan Singer'in yeni projesi, fantastik dünyanın 'eşsiz' kahramanlarından birini karşımıza getirecek. Nicholas Hoult, Ewan McGregor, Bill Nighy, Ian McShane, Stanley Tucci gibi isimler öne çıkıyor oyuncu kadrosunda. Filmin gösterim tarihiyse 15 Haziran 2012.

ROCK FM 94.5

[illegible]

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA 7. CADDE HER ÇARŞAMBA 22.00 - 00.00 ROCK FM 94.5'DE

“Öldüren Hatıralar’ın (Spellbound) sonlarına doğru olan açıklamaların çok kafa karıştırıcı olduğunu düşünüyorum.”

Alfred Hitchcock